

РЕШЕНИЕ

№ 1188

гр. София, 23.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 58 състав,
в публично заседание на 02.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Снежанка Кьосева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **11081** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на „Център за градска мобилност“ /“ЦГМ“/ ЕАД със седалище и адрес на управление в [населено място] чрез процесуален представител срещу Решение № 514/04.11.2022г. на Комисията за защита от дискриминация /КЗД, Комисията/.

С жалбата се твърди, че решението е неправилно и незаконосъобразно, тъй като срещу лицето И. П. не е извършена дискриминация по признак „увреждане“ и не е упражнен „тормоз“ по смисъла на чл.5 от Закона за защита от дискриминация /ЗЗДискр./, изразяващи се в липса на осигуряване на достъпна среда за хора с увреждания до и в сграда, находяща се на адрес: [населено място], [улица], а именно второ деловодство на „ЦГМ“ ЕАД, поради това, че същият не ползва помощни средства и не е поискал изрично да се предостави придвижването му през достъпна архитектурна среда. Сочи се, че предмет на оспореното решение е част от сграда, находяща се на адреса на основната сграда на ЦГМ, където е обособено помещение за подаване на жалби от граждани, отделно от основното деловодство, като това деловодство е неразделна част от основното деловодство. Граждани използващи помощни средства се обслужват в основната сграда с осигурен достъп от страничен вход с изградена достъпна архитектурна среда, а при необходимост се придружават и подпомагат от постоянна физическа охрана на дружеството. Иска се оспореното решение да бъде отменено. Претендира се присъждане на разноски, включително

юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание жалбата се поддържа чрез процесуален представител.

Ответникът – Комисия за защита от дискриминация с писмено становище от процесуален представител оспорва жалбата. Моли да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна И. М. П. с писмен отговор и в съдебно заседание оспорва жалбата. Поддържа оспореното решение, но го намира за незаконосъобразно, тъй като размерът на наложената имуществена санкция е нищожен. Предлага преписката да бъде върната на КЗД за ново произнасяне с цел налагане на санкция в по-висок размер.

Софийска градска прокуратура не участва в производството.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, прие за установено следното:

На 18.06.2020г. И. М. П. подал жалба в КЗД срещу „ЦГМ“ ЕАД, с която посочил, че срещнал затруднение при достъпа до офис-гише за жалби на граждани относно обществения превоз в столицата, находящо се в сграда на [улица].

След уточнение на жалбата с разпореждане от 05.08.2020г. председателят на КЗД е образувал преписка с № 473/2020г. по описа на Комисията за производство по глава четвърта от ЗЗДискр. за тормоз по смисъла на §1, т.1 от ЗЗДискр. по признак „възраст“ по чл.4, ал.1 от ЗЗДискр.. Преписката е разпределена за разглеждане от пети специализиран постоянен състав. С разпореждането е указана доказателствената тежест на страните, както и че страните са длъжни да оказват съдействие на КЗД при събиране на доказателства, както и да представят доказателства, които се намират при тях.

На 05.10.2020г. на основание чл.40, ал.2 от ЗЗДискр. във вр. с чл.5, ал.1, т.5 и чл.53 от Закона за хората с увреждания и в изпълнение на Решение на КЗД от 10.11.2017г. за провеждане на кампания "Достъпна България" и заповед №24 от 20.03.2018г. на председателя на КЗД е извършена проверка на състоянието на архитектурната достъпност на обект: бюро-жалби на „ЦГМ“, находящ се в [населено място], [улица]. За проверката е съставен Констативен протокол /КП/, в който е отразено, че липсва рампа за достъп до бюрото за хора с увреждания. По време на проверката са направени 4 броя снимки, приложени към протокола /л.31-34/. Проверката е извършена в присъствието на ръководител отдел Б. П., който подписал протокола.

Проведено е проучване по реда на чл.55 - чл.59 от ЗЗДискр., като било изискано становище, информация и доказателства от ответната страна - "ЦГМ" ЕАД.

В писмена форма дружеството е изразило становище за неоснователност на жалбата на П., поради това, че на сградата на посочения в жалбата адрес вече има изградена среда за хора с увреждания. Посочено е, че процесното помещение е допълнително място за подаване на жалби, а пред всеки вход не е необходимо да се изгражда достъпна среда за хора с увреждания, при условие, че има достъп до основната сграда за всички дейности.

Изготвен е доклад – заключение. Проведено е заседание на 06.04.2021г., на което е разяснена целта на помирителното производство. Жалбоподателят не е приел и производството е продължило по общия ред. В хода на разискванията е установено, че не е определен правилно заседателния състав и преписката е изпратена на председателя на КЗД.

С разпореждане от 14.04.2021г. на председателя на КЗД преписката е преразпределена

на петчленен разширен заседателен състав. Прието е, че освен характер на жалба по признак „увреждане“ жалбата следва да се разгледа и като сигнал по признак „увреждане“ във връзка с изграждане и поддържане на достъпна архитектурна среда. На ответника е предоставена възможност да изрази становище по нововъведения признак. Изготвено е допълнение към доклад-заключение.

На 09.03.2022г. е проведено заседание на състава, като въз основа на заповед от 28.02.2022г. на председателя на КЗД за заместване на член на заседателния състав в заседанието е участвала А. Д.. Преписката е обявена за решаване. С доклад за отвод от 31.03.2022г. А.Д. като е взела предвид постъпили писмени бележки от И.П. и обстоятелството, че в качеството ѝ на председател на КЗД е подписала Меморандум за сътрудничество с ответната страна по преписката, предвид разпоредбата на чл.22, ал.1, т.6 от ГПК се е отвела като член на разглеждащия състав по преписката. Проведено е друго заседание на 21.06.2022г., на което преписката е обявена за решаване.

С решение №514/04.11.2022г. КЗД е приела за установено, че при осъществяване на своята дейност „ЦГМ“ ЕАД, поддържало и продължава да поддържа към настоящия момент архитектурна среда, която затруднява достъпа на лица с увреждания до и в офис на дружеството, находящ се на адрес: [населено място], [улица], изнесено бюро за подаване на жалби, което представлява нарушение на чл.5 във вр. с чл.37 от ЗЗДискр. по признак „увреждане“. Със същото решение на „ЦГМ“ ЕАД е наложена „имуществена санкция“ в размер на 250,00 лв. и на основание чл.47, ал.1 във вр. с чл.76, ал.1, т.1 от ЗЗДискр. е предписано на дружеството да преустанови дискриминацията по признак „увреждане“, състояща се в поддържане на недостъпна архитектурна среда до и в офис на дружеството – изнесено бюро за жалби, като бъдат предприети необходимите действия за изграждане на достъп за лица с увреждания до същия. Жалбата в частта с оплаквания за дискриминация по признак „възраст“ е оставена без уважение.

Решението е съобщено на жалбоподателя на 10.11.2022г. Жалбата е подадена на 24.11.2022г.

В съдебно заседание жалбоподателят представи заявка за закупуване на подвижна рампа за инвалидни колички, която да бъде поставяна и изтегляна само когато има причина инвалидната количка да стигне до бюрото.

ПРАВНА СТРАНА

Жалбата е допустима. Подадена е в срок, от адресат на акта и срещу подлежащ на оспорване административен акт.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Решението е постановено от компетентен орган – Комисията за защита от дискриминация, заседателен състав, конституиран съгласно разпоредба на председателя на КЗД за образуване на преписка и последващо разпределяне на същия състав в изпълнение на нормата на чл.54 от ЗЗДискр.

Оспореното решение е издадено при спазване на установената от закона писмена форма и съдържа предписаните в чл.66 от ЗЗДискр. реквизити. Не са извършени съществени нарушения на административно производствените правила, съставляващи отменителни основания. Изложени са фактическите и правни основания за издаването на акта, поради което формата му позволява ефективна съдебна проверка на

материалната му законосъобразност. При издаването на решението са спазени специалните административнопроизводствени правила, установени в чл.50 - чл.70 от ЗЗДискр. В съответствие с чл.50, т.1 от ЗЗДискр. производството е започнало по жалба на засегнато лице. Съгласно чл.54 от ЗЗДискр. преписката е разпределена на състав и е определен докладчик.

Компетентността на КЗД е уредена в разпоредбата на чл.47 от ЗЗДискр., където са регламентирани правомощията, с които разполага при решаването на визираните в същия текст въпроси, в качеството ѝ на независим специализиран държавен орган, осигуряващ предотвратяване на дискриминация, защита от дискриминация и равенство на възможностите. В случая решаващият състав е ползвал правомощията си по чл.47, т.1, т.3 и т.4 от ЗЗДискр. Жалбоподателят е санкциониран за извършено нарушение на чл.5 във вр. с чл.37 от ЗЗДискр., по признак "увреждане".

На 26.01.2012г. България е ратифицирала Конвенцията за правата на хората с увреждания, която посочва основните принципи, върху които следва да се опира българският законодател за защита на правата на хората с увреждания, както и при създаването на условия за интеграцията и изравняване на възможностите на тези хора. Съгласно чл.2 от Конвенцията "дискриминация по признак на увреждане" означава всякакво правене на разлика, всякакви ограничения или изключения, основаващи се на увреждане, имащи за цел или последица нарушаване или отменяне на зачитането, признаването или равноправното упражняване на всички права на човека и основни свободи в политическата, икономическата, социалната, културната, гражданската или всяка друга област. Това включва всякакви форми на дискриминация, включително отказ за предоставяне на разумни улеснения.

Изискването за достъпност на архитектурната среда е въведено с чл. 9 от Конвенцията на ООН за правата на хората с увреждания. Държавите, ратифицирали конвенцията, са длъжни да предприемат мерки, които да идентифицират и премахват всякакви пречки и прегради пред достъпността по отношение на: а/ сгради, пътища, транспортни и всякакви други открити и закрити съоръжения, включително училища, жилищни постройки, здравни заведения и работни места; б/ информационни, комуникационни и други услуги, включително информационни системи и услуги за спешна помощ.

Нормата на чл.4 от ЗЗДискр. забранява всяка пряка или непряка дискриминация, основана на признак "увреждане". Разпоредбата на чл.5 от ЗЗДискр. определя като дискриминация изграждането и поддържането на архитектурна среда, която затруднява достъпа на лица с увреждания до публични места. Законът не дава дефиниция какво се разбира под публично място. Това понятие следва да се тълкува, изхождайки от целта на ЗЗДискр. и в съответствие с чл.9 от Конвенцията за правата на хората с увреждания. Съгласно цитираната норма от Конвенцията целта е да се даде възможност на хората с увреждания да живеят самостоятелно и да участват пълноценно във всички аспекти на живота, като имат достъп до всички удобства и услуги, отворени или предназначени за широката общественост, както в градските, така и в селските райони. От изложеното следва, че офисът на дружеството, определен като изнесено бюро за подаване на жалби, в което се предоставят предлаганите услуги от жалбоподателя, може да се определи като публично място. Забраната по чл.5 от ЗЗДискр. е абсолютна, поради което не може да бъде оправдана с аргументи за наличие на изграден достъп за лица с увреждания към друг вход за друго деловодство на дружеството. Налице е ограничаване на правата на хората с

увреждания чрез непредприемане на мерки, които да идентифицират и премахват пречките пред достъпността по отношение на обособен обект в сградата – офис-бюро за подаване на жалби. Съгласно §1, т.2 от ДР на Наредба №4 от 01.07.2009г. за проектиране, изпълнение и поддържане на строежите в съответствие с изискванията за достъпна среда на населението, включително за хората с увреждания "достъпна среда" е среда в урбанизираните територии, сградите и съоръженията, която всеки човек с намалена подвижност, със или без увреждания може да ползва свободно и самостоятелно.

За жалбоподателя като доставчик на обществени услуги и собственик на сградата, в която се намира процесното помещение, съществува задължение за осигуряване на достъпна среда, включително за лица със затруднена двигателна подвижност до всяко помещение, предназначено за предоставяне на предлаганата услуга.

В конкретния случай в обект – офис – изнесено бюро за подаване на жалби, с адрес [населено място], [улица] липсвала изградена достъпна архитектурна среда за хора с двигателни увреждания. Тези обстоятелства са установени с констативен протокол от 05.10.2020г., съставен от служител на КЗД при извършена проверка, от който е видно, че не е осигурен достъпът за хора с увреждания. Констатацията се потвърждава от приложени към протокола 4 броя снимки на входа на обекта. С твърденията за създадени условия при друг обект не може да се обоснове извод за създадена достъпна среда, тъй като липсва достъпна информация за посетителите с увреждания, че дружеството е осигурило вход с достъпна архитектурна среда за деловодство, в което се извършват същите услуги, които се извършват и в изнесеното бюро, а и противоречи на изискването на Конвенцията за достъп до всички удобства и услуги, отворени или предназначени за широката общественост. Дадените указания на физическата охрана на дружеството да съдействат на клиенти в неравностойно положение за преодоляване на неудобствата също не са обявени по достъпен начин, а и посетителите с увреждания следва да могат да ползват услугата самостоятелно и независимо от волята на друг субект. Следователно доказателства, че действително е създадена достъпна архитектурна среда за хора с увреждания към датата на приключване на административното производство не са представени. Такива не бяха представени и към приключване на съдебното производство пред настоящата инстанция. Заявката за доставяне на рампа не е равнозначна на поставена такава. Съгласно чл.37 от ЗЗДискр. не се допуска предоставяне на услуги при по-неблагоприятни условия, на основата на признака „увреждане“, а в конкретния случай тази забрана не е съобразена от жалбоподателя. Ето защо нарушението правилно е квалифицирано от КЗД като пряка дискриминация по признак "увреждане", съобразно чл.5 във вр. с чл.37 от ЗЗДискр.

Правилно на основание чл.80, ал.2 от ЗЗДискр. органът е наложил имуществена санкция на жалбоподателя. За определяне размера на санкцията са взети предвид разпоредбите на чл.27, ал.2 от ЗАНН, чл.15 от Директива 2000/43/ЕС, чл.17 от Директива 2000/78/ЕС/, тежестта на нарушението, подбудите за неговото извършване и другите обстоятелства, както и имотното състояние на нарушителя. Наложената имуществена санкция е справедлива и мотивирана. Съдът намира, че с определената в минимално предвидения размер санкция от 250,00 лв., ще се предотврати за в бъдеще допускането на дискриминация и жалбоподателят ще се мотивира да изгради и поддържа достъпна архитектурна среда.

Наложена административна мярка – задължително предписание е законосъобразна и необходима, тъй като и към настоящия момент нарушението не е отстранено.

Предвид изложеното оспореното решение е законосъобразно. Жалбата е неоснователна.

При този изход на правния спор основателна е претенцията на ответника за присъждане на разноски на основание чл.143, ал.4 от АПК във вр. с чл.78, ал.8 от ГПК в размер на 100,00 лв.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, СЪДЪТ

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Център за градска мобилност“ ЕАД със седалище и адрес на управление в [населено място], подадена чрез процесуален представител срещу Решение № 514/04.11.2022г. на Комисията за защита от дискриминация.

ОСЪЖДА „Център за градска мобилност“ ЕАД със седалище и адрес на управление в [населено място], ЕИК[ЕИК] да заплати на Комисията за защита от дискриминация, с адрес в [населено място] сумата 100,00 лв. разноски по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-ет дневен срок от съобщаването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: